

treball del pare, «a qui tantes suades li costà el muntar el negoci». Exactament com diu que ocorregué a Rossinyol, segons ell mateix explica a **L'Auca del senyor Esteve**. El mal és que siguin tan rars els qui reaccionin com ho féu el nostre celebrat artista.

b) La família està necessitada i «col·loca» el tendre fill a la primera plaça vacant de no importa on sigui: el mateix fa que sigui de **botones** d'un cabaret, que d'ajudant del drapaire, que aprenent de vidrier. Es, malauradament encara, la causa més freqüent d'escollir ofici.

c) L'oncle, la tia, l'avi... té un alt lloc a l'Ajuntament. Doncs, com que cal aprofitar l'avinentesa, ja pot preparar-se per a ésser empleat del Municipi. Només cal pegar una llambregada a qualsevol oficina pública per a veure la neurastenia dibuixada indeleblement a la cara de molts, víctimes involuntàries d'aquest excés de comoditat.

d) El pare és metge, o exerceix qualsevol professió de les anomenades liberals. El fill, pensant en la clientela del pare, i per inèrcia antibiològica i criminal en la joventut, segueix la carrera del pare.

e) El noi ha vist que a l'estació provinciana, l'ambulant de Correus tira va floretes a una noia i ella li feia cas. Decididament, es vol fer ambulant de correus.

f) El noi és un llaminer. Es rebella contra qui sigui, i es fa aprenent pastisser.

g) Un dia va veure un militar «precios» que anava «com sortint de la capsa» i es va impressionar fortament la seva imaginació d'adolescent. A l'Escola de Guerra falta gent. Salvant moltes i honroses excepcions, aquest és l'origen de nombrosos militars. Tant és així, que la supressió dels uniformes fora un cop terrible contra molts exèrcits considerats poderosos.

h) Un homenatge a un escriptor, i un programa de festa major de barri que va agradar a tota la família, escrit pel noi, és més que suficient per a fer néixer un... escriptor (d'alguna manera cal anomenar els que es dediquen a emborronar quartilles).

Breu: Una alegre despreocupació i una impressionant frivolitat orienta els primers passos de tots els professionals. A això no hi hauria res a dir, posat que en la vida els fets més nimis poden servir d'experiències transcendents i per consegüent de preciosa orientació per a l'esdevenidor de cada individu. Però cal comptar amb la inèrcia més o menys inconscient que tots portem a dins, i, encara, amb la veritat d'aquell adagi que diu que l'home és l'únic animal que ensopega dues vegades al mateix lloc, per a llevar gairebé tot el valor que com experiència personal i fecunda podria tenir si es prengués aquella manera d'actuar exclusivament com a tal experiència i l'individu pogués comptar amb la necessària cultura per al **coneixement integral** de si mateix i poder valorar degudament aquella experiència.

Els fets no són pas així, i la frivolitat inicial i la inèrcia després curen de construir una humanitat que si no és fracassada gairebé totalment es deu, d'una part, al geni de l'espècie, fatalment progressiu, i d'altra, que per casualitat surten en totes les generacions uns quants individus ben orientats que, o són genis en el veritable sentit humà de la paraula, o s'han posat a la categoria de genis per llur encertada orientació en la vida.

Alguns tipus collits a l'atzar recolzaran el que venim dient:

a) Els camillers porten al Dispensari un obrer que s'ha trencat l'os de la cuixa, el fèmur. Segons expliquen feia de manobre, i en anar a carregar-se un sac de ciment ha sentit un dolor horrible a la cuixa i ha caigut a terra amb el sac al damunt. El metge explora i diagnostica una «osteoposatirosi», malaltia que ja des del naixement predisposa a les fractures d'ossos. Uns mesos de llit en el millor dels casos, grans penalitats per a la família, despeses enormes per a les empreses i companyies d'assegurances, una gran merma en l'economia col·lectiva, etc., són les conseqüències de menys importància, quan no determina la mort del que feia un treball que no li pertocava. El mateix podem dir de les tan freqüents hèrnies per esforç, que gairebé sempre provenen d'una debilitat congènita, sovint previsible.

b) Un minaire sofreix sovint atacs d'asfíxia i dona una feina extraordi-

